

Nr 260.

Av herrar **Alexandersson** och **Olsson** i Kollungeröd, om *skrivelse till Kungl. Maj:t angående höjning av den ur fonden till fiskerinäringens befrämjande årligen utgående lånesumman m. m.*

Under en följd av år har av fonden till fiskerinäringens främjande årligen till fiskare utdelats ett sammanlagt lånebelopp av 750,000 kronor. Med bifall till Kungl. Maj:ts proposition i ämnet höjde 1918 års riksdag nämnda fond med 350,000 kronor till 1,100,000 kronor. Före år 1919 har av fonden årligen av Kungl. Maj:t anvisats till länsstyrelsen i Göteborgs och Bohus län 550,000 kronor och till lantbruksstyrelsen för övriga län 200,000 kronor. För år 1919 anvisades till Göteborgs och Bohus län 750,000 kronor och för övriga län 350,000 kronor.

Trots den senaste ökningen av fonden kan den för närvarande dock ej anses motsvara föreliggande behov.

Lantbruksstyrelsen har också i början av denna månad gjort framställning om, att ifrågavarande fond, som brukar gå under benämningen fiskerilånefonden, måtte höjas till 2,100,000 kronor. Skälen härför synas ock vara starka. Låneansökningarna hava nämligen alltjämt stigit både i storlek och antal. För år 1919 utgjorde sålunda sammanlagda låneansökningsbeloppet från Göteborgs och Bohus län 1,329,400 kronor och från övriga län 482,425 kronor eller tillsammans 1,811,825 kronor. För 1920 ha från förstnämnda län inkommit ansökningar på ett totalbelopp av ej mindre än 1,566,200 kronor. Då man icke har anledning antaga, att de krav på fonden, som från övriga län komma att ställas för innevarande år, bliva mindre än för 1919 utan snarare tvärtom, skulle behovet av fiskerilån under innevarande år för hela riket komma att uppgå till minst

2,050,000 kronor, medan fiskerilånefoden utgör endast 1,100,000 kronor eller ej fullt 54 % av den sökta lånesumman.

Genom Kungl. Maj:ts kungörelse den 11 juli 1918 höjdes låneunderstödens maximigräns från 10,000 till 15,000 kronor. Det må emellertid framhållas, att med nu rådande höga priser på båtar, redskap m. m. denna gräns för lånens storlek är satt för låg för att motsvara tidens fordringar. Som exempel kan erinras därom, att en snörpivad, som före kriget kostade 6,000 à 7,000 kronor, nu kostar omkring 25,000 kronor. På annan redskap har priset stigit i samma eller i än högre proportion. En fiskebåt har på de sista 5 åren stigit i pris från 10,000 à 12,000 till 40,000 à 50,000 kronor. Därtill må också framhållas, att fiskets utveckling medför en tendens hos fiskarena att anskaffa allt större och dyrbarare båtar, vilket också är nödvändigt, om de skola kunna bestå i konkurrensen.

Under dessa omständigheter torde det vara klart, att det finns ett stort behov av att nu åter höja maximistorleken för lånen. Var denna gräns lämpligen bör sättas, är ej så lätt att säga, men då gränsen före kriget låg vid 10,000 kronor, torde den nu med hänsyn till penningvärdets fall böra sättas vid omkring 25,000 kronor.

Med en sådan maximistorlek på lånen torde det också kunna starkt ifrågasättas, om den av lantbruksstyrelsen föreslagna höjningen av fonden är tillräcklig. Att stora krav komma att ställas på fonden under de närmaste åren, torde vara säkert. Det bör nämligen framhållas, att fiskarena dels på grund av rådande brist på råmaterial, dels ock på grund av de höga anskaffningskostnaderna ej kunnat på vanligt sätt förnya sin utrustning eller köpa behövliga båtar, utan i det längsta slitit på den gamla materialen. Men detta kan ju ej fortgå någon längre tid, och därför kan man vänta, att nyanskaffning av redskap och båtar under de närmaste åren kommer att äga rum i stor utsträckning och att därmed också fiskerilånefonden kommer att anlitas i mycket hög grad.

Emellertid anse vi oss nu ej kunna bestämt angiva, huru mycket fonden bör höjas, utan synes det oss vara riktigast, att denna fråga liksom ock frågan om lånens storlek göres till föremål för utredning för att kunna i fullt utarbetat skick av Kungl. Maj:t föreläggas 1921 års riksdag.

På grund av det anförda få vi hemställa,

att riksdagen ville hos Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t ville låta utreda, dels huru mycket den

ur fonden till fiskerinäringens främjande årligen utgående lånesumman bör höjas, dels ock vilken maximistorlek, som bör sättas för varje lån, för att fonden skall motsvara fiskerinäringens nuvarande behov, och för riksdagen framlägga de förslag, vartill denna utredning kan giva anledning.

Stockholm den 22 januari 1920.

Adolf Alexandersson.

Bernhard Olsson.
